

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **E. B.**, zastoupený Mgr. Martinem Kainem, advokátem se sídlem Nádražní 58/110, Praha 5, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, za účasti: I) **M. E.**, II) **M. B.**, III) **B. V. S.**, IV) **S. V.**, V) **J. L.**, VI) **Ing. F. K.**, VII) **L. H.**, VIII) **J. Š.**, IX) **M. N.**, X) **J. P.**, XI) **P. P.**, XII) **C. A. C.**, XIII) **O. H.**, XIV) **S. H.**, XV) **Z. H.**, XVI) **P. H.**, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2021, č. j. 55 A 44/2020 - 90,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Městský úřad Beroun (dále jen „*stavební úřad*“) na základě žádosti Chyňavské rolnické společnosti s. r. o. (dále jen „*žadatel*“) rozhodl výrokem I. rozhodnutí ze dne 3. 9. 2019, č. j. MBE/60809/2019/VÝST-Sm (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), o umístění stavby „*Stáj pro dojnice a dojírna*“ na v tomto rozhodnutí specifikovaných

pozemcích v katastrálním území Chyňava, výrokem II. vydal pro tutéž stavbu stavební povolení a výrokem III. stanovil podmínky pro umístění této stavby.

[2] O odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí žalovaný rozhodl dne 5. 3. 2020 rozhodnutím č. j. 020755/2020/KUSK. Výrokem I. posledně zmíněného rozhodnutí žalovaný částečně změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že z textu výroku II. a III. prvostupňového rozhodnutí vypustil parcely p. č. st. XA, XB, XC a XD, a v odůvodnění tohoto rozhodnutí opravil písařské chyby ve jménech některých účastníků řízení. Ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Výrokem II. svého rozhodnutí žalovaný rozhodl tak, že odvolání osob, které nebyly účastníky řízení vedeného u stavebního úřadu, se jako nepřípustné zamítá.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu u Krajského soudu v Praze (dále jen „*krajský soud*“), který ji rozsudkem ze dne 30. 9. 2021, č. j. 55 A 44/2020 - 90, zamítl jako nedůvodnou.

[4] Krajský soud nejprve zrekapituloval dosavadní průběh řízení a skutečnosti vyplývající ze správního spisu. Žalobce je vlastníkem pozemku parc. č. st. XE v katastrálním území Ch., na kterém se nachází zdroj vody, z něhož má být zásobována povolovaná stavba. Žadatel je na základě rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 5. 11. 2008, č. j. 11633/2008/ŽP-VOD/Li (dále jen „*vodoprávní rozhodnutí*“), oprávněn k odběru podzemních vod ze studny na pozemku parc. č. PK XF, XG, XH a XI (nyní parc. č. st. XE – pozn. NSS), v maximálním množství 14 034 m³ ročně na dobu 50 let od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

[5] Žalobce v námitkách podle § 89 odst. 4 a § 114 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2017 (dále jen „*stavební zákon*“), ve spojení s § 94a odst. 2 téhož zákona, jakož i v žalobě uvedl, že žadatel bude k provozu stavby potřebovat větší množství vody, než je uvedeno v projektové dokumentaci, a než jaké může odebírat na základě vodoprávního rozhodnutí. Stavební úřad a žalovaný se s touto námitkou dle žalobce vypořádaly nesprávně. Dále uvedl, že k uplatnění námitek proti projektové dokumentaci a proti způsobu užívání stavby, který si vyžádá značnou spotřebu vody, byl legitimován, jelikož je vlastníkem pozemku, na němž se nachází vodní zdroj, který má být k zásobování stavby využíván.

[6] Krajský soud žalobu neshledal důvodnou. Ochrana kvalitativních a kvantitativních parametrů vodních zdrojů byla dle krajského soudu předmětem řízení o povolení k nakládání s podzemními vodami. Pokud měl žalobce za to, že jeho práva mohou být dotčena odběrem vody v rozsahu dle vodoprávního rozhodnutí, měl se domáhat ochrany právními prostředky směřujícími proti tomuto rozhodnutí. Prvostupňové rozhodnutí, ani rozhodnutí žalovaného neopravňují žadatele k odběru vody ve vyšším množství, než jaké může odebírat podle vodoprávního rozhodnutí. Pokud bude skutečná potřeba odběru vody vyšší, než jak bylo uvedeno v projektové dokumentaci, bude muset žadatel přistoupit k omezení provozu či k zajištění jiného zdroje vody. Překročil-li by žadatel množství limit odběru vody stanovený vodoprávním rozhodnutím, dopustil by se přestupku. Krajský soud tak dospěl k závěru, že námitka týkající se výpočtu spotřeby vody, uvedeném v projektové dokumentaci, překračuje rozsah námitek, které mohl žalobce ve společném územním a stavebním řízení uplatnit; výše uvedenými skutečnostmi

pokračování

totiž nemůžou být dotčena práva žalobce ve smyslu § 89 odst. 4 a § 114 odst. 1 stavebního zákona. Správní orgány tedy neměly povinný k těmto uplatněným námitkám žalobce přihlížet a věcně se s nimi vypořádat.

[7] Proti rozsudku krajského soudu podává žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Stěžovatel tvrdí, že jeho námitka týkající se výpočtu množství vody potřebné k provozu stavby „nepřekračuje meze vedeného správního řízení“, a krajský soud se s touto námitkou nevypořádal. Správní orgány a krajský soud měly námitku stěžovatele posoudit v kontextu § 111 odst. 2 stavebního zákona, z něhož vyplývá, že nelze povolit realizaci stavby, pokud je zřejmé, že ji nebude možné užívat v zamýšleném kapacitním rozsahu. Dále stěžovatel namítá, že na § 111 odst. 2 stavebního zákona poukazoval již v žalobě, krajský soud se nicméně s touto námitkou nevypořádal.

[9] Krajský soud dále dle stěžovatele „ignoroval“ jím učiněné návrhy na doplnění dokazování, zejména odborné stanovisko doc. Ing. O. D., DrSc. ze dne 12. 4. 2020.

[10] Žalovaný ani osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

[11] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je řádně zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Dříve, než se bude Nejvyšší správní soud věnovat vlastnímu posouzení kasačních námitek, považuje za vhodné poukázat na to, že z § 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s., a ze setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 – 70; všechna citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), vyplývá, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti proto do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale logicky i obsah rozsudku soudu. Je proto odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti dostatečně specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského soudu. Rozsudek krajského soudu je tedy přezkoumáván v intencích kasačních námitek a se zřetelem k důvodům obsaženým v § 103 odst. 1 s. ř. s. Namísto relevantní věcné polemiky se závěry krajského soudu stěžovatel v kasační stížnosti převážně jen opakuje své argumenty předestřené již ve správním řízení a řízení před krajským soudem.

[14] Stěžovatel důvody kasační stížnosti formálně podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., nicméně fakticky se dovolává jen kasačního důvodu dle § 103 odst. 1 písm. d)

s. ř. s. Nejvyšší správní soud připomíná, že ze zásady *iura novit curia* (soud zná právo) plyne, že stěžovatel není povinen podřadit tvrzené důvody kasační stížnosti pod konkrétní ustanovení zákona; soud je posuzuje podle jejich obsahu. Stěžovateli tak nemůže jít k tíži, že námitky ve své kasační stížnosti nesprávně subsumuje i pod zákonný důvod vymezený v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Nejvyšší správní soud je oprávněn sám podřadit kasační námitky podle jejich obsahu pod důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s. (k tomu dále srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, č. 161/2004 Sb. NSS).

[15] Nejvyšší správní soud nejprve přistoupil k posouzení námitky nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Případnou nepřezkoumatelností rozsudku je totiž povinen se podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, tedy i bez námitky stěžovatele. Vlastní přezkum rozsudku je pak možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tedy že je srozumitelný a vychází z důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje.

[16] Stěžovatel namítá, že se krajský soud nevypořádal s námitkou zpochybňující výpočet množství vody potřebného k provozu stavby. Jak je však zřejmé zejména z odstavců 40 až 45 napadeného rozsudku, krajský soud se touto námitkou zabýval a dospěl k závěru, že překračuje rozsah námitek, které mohl stěžovatel v souladu s § 89 odst. 4 a § 114 odst. 1 stavebního zákona uplatnit. Žalobní bod napadající způsob vypořádání této námitky správními orgány (které nebyly s ohledem na uvedené povinny k ní přihlížet a věcně ji vypořádat) tudíž krajský soud neshledal důvodným. Uvedený závěr krajský soud logicky a srozumitelně odůvodnil a Nejvyšší správní soud vypořádání tohoto žalobního bodu považuje za dostačující.

[17] Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že krajský soud se i přes v předchozím odstavci uvedený závěr v napadeném rozsudku vyjádřil k obsahu projektové dokumentace, který byl námitkou stěžovatele zpochybňován (viz odstavec 46 napadeného rozsudku). Přestože k tomu nebyl vzhledem k výše uvedenému povinen, poskytl krajský soud stěžovateli stručné vysvětlení, proč nelze bez dalšího dospět k závěru, že podmínky, týkající se množství v budoucnu odebírané vody, jak je stanovila projektová dokumentace, jsou nedostatečné.

[18] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku stěžovatel dále spatřuje v tom, že se krajský soud nevypořádal s žalobní argumentací týkající se § 111 odst. 2 stavebního zákona. Nejvyšší správní soud v soudním spise ověřil, že stěžovatel v žalobě toto zákonné ustanovení sice citoval, nicméně k této citaci nepřipojil relevantní argumentaci. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá závěr, podle něhož pouhý odkaz na porušení zákona či jeho pouhá citace bez spojení s popisem skutkového děje a individualizací námitek není žalobním bodem (srovnej usnesení ze dne 18. 4. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017 - 83, či rozsudek ze dne 23. 7. 2020, č. j. 8 As 240/2019 - 69). Krajský soud tak nepochybil, pokud se touto „argumentací“ nezabýval.

[19] Nejvyšší správní soud dodává, že argumentace související s § 111 odst. 2 stavebního zákona tvoří značnou část obsahu kasační stížnosti. Tato tvrzení však byla stěžovatelem poprvé uplatněna teprve v kasační stížnosti, nemají svůj předobraz v žalobě, ačkoli v ní

pokračování

uplatněna být mohla, a představují tedy nepřipustnou námitku dle § 104 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud se jí tak dále nezabýval.

[20] Přisvědčit nelze ani tvrzení, dle kterého se krajský soud nevypořádal s návrhy na doplnění dokazování. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že „[n]eakceptování důkazního návrhu účastníka řízení lze založit toliko třemi důvody: Prvním je argument, dle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhován důkaz, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dalším je argument, dle kterého důkaz není s to ani ověřit, ani vyvrátit tvrzenou skutečnost, čili ve vazbě na toto tvrzení nedisponuje vypovídací potencií. Konečně třetím je pak nadbytečnost důkazu, tj. argument, dle něhož určité tvrzení, k jehož ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, bylo již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností (s praktickou jistotou) ověřeno nebo vyvráceno“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2019, č. j. 2 As 66/2018 - 70). Z napadeného rozsudku je patrné, že krajský soud navrhované důkazy (včetně stěžovatelem v kasační stížnosti zmíněného odborného stanoviska doc. Ing. O. D., DrSc. ze dne 12. 4. 2020) neopomenul. V odstavci 54 napadeného rozsudku krajský soud konstatoval, že navržené důkazy neprovedl, neboť s ohledem na jím vyslovený právní názor a tvrzení, která měla být navrženými důkazy prokázána, nemohly mít vliv na posouzení věci. Jedná se přitom právě o jeden z výše uvedených důvodů, pro které nemusí být důkaz proveden. S tímto závěrem krajského soudu se tak Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

[21] Zbývající část argumentace stěžovatele je pouhým zopakováním žalobních námitek, aniž by stěžovatel polemizoval s jejich vypořádáním ze strany krajského soudu. Kasační stížnost je však opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.), a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tak musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 Afs 53/2005 - 59). Jinými slovy, „[u]vedení konkrétních stížných námitek (...) nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem“ (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006 - 58). Tato stěžovatelem uplatněná tvrzení nesměřují proti přezkoumávanému rozsudku, ve kterém stěžovatel obdržel odpověď na jím uplatněnou žalobní argumentaci, a nejedná se tedy o námitky ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. (k tomu srovnej například též usnesení tohoto soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019 - 63, č. 4051/2020 Sb. NSS).

[22] Jelikož kasační stížnost není důvodná, Nejvyšší správní soud ji (v rozsahu, ve kterém mohla být projednána věcně) za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. rozsudkem zamítl.

[23] Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení ze zákona; žalovaný byl ve věci úspěšný, nevznikly mu však náklady přesahující běžný rámec jeho úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žádnému z účastníků (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[24] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, popř. jí

soud může na návrh z důvodů zvláštního zřetele přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném případě soud neuložil osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost a tyto osoby neuvedly žádné důvody hodné zvláštního zřetele, které by odůvodňovaly přiznání práva na náhradu nákladů řízení. Proto jim (za použití § 120 s. ř. s.) právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 24. února 2023

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu